

greb til Folketingstidende 1999/2000, tillæg A, s. 595f.

Af det gældende fjernsalgsbegreb, der med den foreslåede bestemmelse gøres fælles for alt fjernsalg, følger det, at der skal være tale om en aftale, der udbydes, forhandles og indgås på afstand. Der er således ikke tale om fjernsalg, hvis parterne mødes fysisk i forbindelse med markedsføringen eller aftalens indgåelse.

I relation til finansielle tjenesteydelser kan som eksempel på et fjernsalgstilfælde nævnes, at der i en tv-reklame reklameres for et realkreditinstituts ydelser med opfordring til at ringe til et bestemt telefonnummer, og hvor aftalen indgås i forbindelse med forbrugers telefoniske henvendelse til selskabet. Som et andet eksempel kan nævnes et tilfælde, hvor en bank annoncerer i avisen for en bestemt type konto med angivelse af, hvor der kan rettes skriftlig, elektronisk eller telefonisk henvendelse med henblik på indgåelse af kontoaftalen, og hvor aftalen indgås ved forbrugers henvendelse på en af disse måder til banken.

Også en aftale, der indgås i forbindelse med den erhvervsdrivendes uanmodede telefoniske henvendelse til forbrugeren, vil være omfattet af fjernsalgsbegrebet, hvis der er tale om systematisk telefonsalg. Om lovligheden af uanmodede telefoniske henvendelser henvises til lovforslagets § 6, stk. 2.

I relation til ydelser, der udbydes af erhvervsdrivende, som både benytter sig af salg fra forretningslokale og fjernsalg - herunder f.eks. pengeinstitutter - er det spørgsmålet, om der er tale om fjernsalg i et tilfælde, hvor forbrugeren har været til stede i banken for f.eks. at hente brochurer vedrørende en kontoaftale, inden den pågældende aftale indgås telefonisk. Spørgsmålet må formentlig besvares bekræftende, hvis der i brochuren opfordres til aftaleindgåelse ved skriftlig, elektronisk eller telefonisk henvendelse. Er der tale om, at forbrugeren har haft en forhandling i banken med en bankrådgiver om den pågældende ydelse, og aftalen herefter indgås ved forbrugers telefoniske henvendelse til banken, vil der derimod som udgangspunkt ikke være tale om fjernsalg.

Til § 5

Bestemmelsen indeholder en definition på, hvad der forstås ved en finansiell tjenesteydelse. En sådan definition er nødvendig, da der som led i gennemførelsen af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser er behov for indførelse af visse særregler for finansielle tjenesteydelser, jf. f.eks. lovforslagets §§ 13-14 og 22.

Bestemmelsen er udformet som en ordret gengivelse af definitionsbestemmelsen i direktivets artikel 2, litra b.

Ud fra direktivbestemmelsens ordlyd findes spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en finansiell tjenesteydelse, at skulle vurderes ud fra *karakteren af selve tjenesteydelsen* og ikke ud fra, hvem der udbyder ydelsen. Det kan således ikke tillægges betydning, om udbyderen af den finansielle tjenesteydelse er undergivet tilsyn eller særlig lovgivning i øvrigt, og det vil således ikke være afgørende, om f.eks. en aftale om pengelån indgås med et pengeinstitut, et finansieringsselskab, et leasingselskab eller en anden erhvervsdrivende som led i dennes erhverv. I tvivlstilfælde vil der dog kunne lægges vægt på, om ydelsen udbydes af en professionel aktør inden for den finansielle sektor.

Begrebet finansiell tjenesteydelse må fortolkes således, at tjenesteydelsen skal have at gøre med *pengevesen*, og karakteristiske finansielle tjenesteydelser er således f.eks. indlån og andre pengeanbringelser, udlån og anden form for kreditgivning, garanti- og anden form for sikkerhedsstillelse, forsikring, betalinger, valutatransaktioner, investeringer, opbevaring af finansielle værdier osv. Også køb/salg af værdipapirer må anses for omfattet af definitionen, og det gælder, uanset om der er tale om handel f.eks. med aktier, som en bank har i kommission, eller aktier fra bankens egenbeholdning. Det samme gælder handel med andre finansielle instrumenter.

Det må endvidere anses for en forudsætning, at tjenesteydelsens *hovedindhold* vedrører en ydelse, som angår pengevesen. Er en ydelse, som angår pengevesen, derimod accessorium til en ydelse af en anden karakter, vil det være hovedydelsen, som bestemmer den samlede ydelses karakter.

Som eksempel kan nævnes, at der som en obligatorisk del af en hotel- eller rejsereservation tegnes en afbestillingsforsikring. Når afbestillingsforsikringen på denne måde obligatorisk er knyttet til hotelreservationen mv., må den betragtes som et accessorium til reservationen, der er den primære ydelse.

Endvidere kan nævnes en aftale om salg på kredit, hvor sælgeren ved den samme aftale sælger salgsgenstanden og yder køberen kredit med hensyn til købesummens betaling. En sådan aftale vil samlet set være et *kreditkøb* og ikke en finansiell tjenesteydelse.

Foreligger der derimod et såkaldt *lånecøb*, hvor købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, vil den kreditaftale, som indgås mellem finansieren og køberen, være en finansiell tjenesteydelse. Sælgerens formidling af kon-